

2
apr

EGLUTÉ

LAPKRITIS * 2003 * NOVEMBER

VOL 54/NR. 9

EGLUTĖ

LAPKRITIS / NOVEMBER / 2003 VOL 54 / NR. 9

PRIE EGLUTĖS SUSIRINKO:

Lapkritis....1

Pasakų senelės pasakos
Kaip Plepys Kėkėštas
norėjo tapti daktaru....2
Gimtadienis, vaikų
kambarys....7
Siuvėjas...9

Tikėjimo keliu....13

Vaikų kūryba....25

Galvosūčiai...33

**Senolio padavimai,
legendos, istorijos**
Kaip totoriai atsirado
Lietuvoje....15

Ar žinai?...31

Pirmame viršelyje

Medos Mikalauskaitės piešinys, Čikagos Lituanistinė mokykla, 1 klasė.

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$1.50, to Lithuania and other countries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: Eglute Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

LAPKRITIS

LEONARDAS GUTAUŠKAS

Rudens žolių nenušienavus,
Visų žvaigždžių nesuskaičiavus,
Basa griezlė išėjo į dausas.
Vorų tinkluos jau vėjai užia,
Užpūst mėgindami saulužę,
Nukrėst jos ašaras - gailias rasas.

Jau lapkritis, ir lapai krinta,
Pasaulio spalvos gėsta, kinta,
Prie kelio liūdnas vilkdalgis linguos.
Tik gervių trikampiai sušvis dar,
Lyg juos dangaus šviesa surištų
Su kryžiais, stūksančiais pirkių languos.

Į paslaptinę, šaltą Verknę
Įbridęs mėnuo tyliai verkia -
Labai jam ilgu vasaros naktų.
Šiurena bangos marių meldą,
Tarsi šnabždėtų Dievui malda
Maži vaikai ir angelas - kartu.

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrįžk.

Matai, kad pasakose būna daug
visokių gražių senoviškų ir nevėsi
suprantamų žodžių. Bei
nenušimink - Senelė tau paaiškins.

Kaip PLEPYS KĖKŠTAS NORĖJO tapti daktaru

Rudo Moric

Voveraitė Ilgauodegaitė gyveno senos eglės drevėje. Tenai turėjo patogų būstą... Pirmiausia koridoriukas, toliau kambarėlis, už kambarėlio kamarėlė. Kambarėlyje minkštas patalas, o kamaraitėje maisto atsargos: džiovinti grybai ir riešutai. Gerai čia praleis žiemą...

Tačiau vieną dieną voveraitė išsigando.

Sena eglė pradėjo nykti. Apatinės šakos džiūvo, spygliai sparčiai krito. Daugelyje vietų buvo girdėti, kaip kažkas krebžda. Tai kirmėlė graužėsi į žievę, po kuriaėjo voveraitės koridorėlis. Voveraitė žinojo, kas atsitiks - kirmėlės grauš, grauš ir eglė numirs. Reikėjo kraustytis iš čia. Ji ilgai, ilgai žiūrėjo į džiūstančią eglę.

Voveraitė nenorėjo palikti šilto ir patogaus buto. Bet ką daryti? Ji pati neišvays kirmėlių iš po žievės.

Plepsy

- tas, kuris labai
daug kalba ir
visokius gaudus
nešioja.

Kamaraitė

- tai nešildomas
kambarys maisto
atsargoms laikyti.

Veltui daro

- dirba be atlygio
ir raudos.

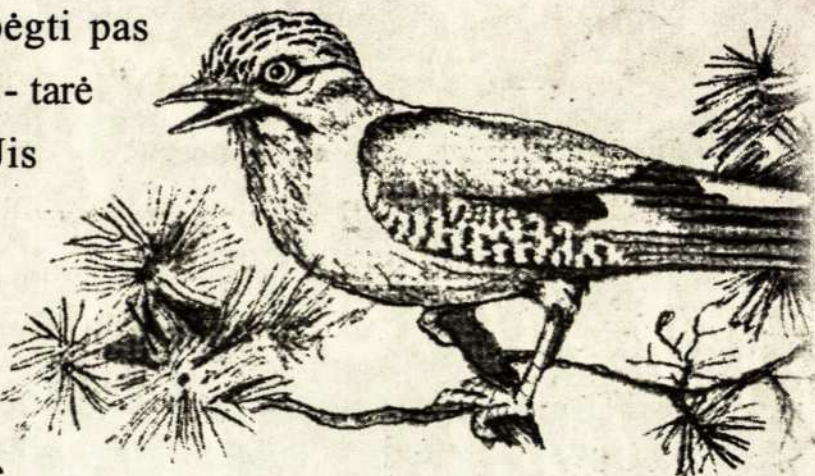
Neužsuka

- į svečius
neateina.

Šnektelėti

- pasikalbėti.

- Turiu nubėgti pas
Raudonkuodį genį - tarė
sau voveraitė. - Jis
gydo sergančius
medžius. Išgelbės
ir seną eglę.

S t a i g a
voveraitė prisiminė,
kad neseniai pas ją sėdėjo Plepys kėkštas ir tauškė apie miško
naujienas. Kai jis šitaip plepėjo, pasigirdo genio stuksenimas. Ir kėkštas
tuoj pat prašneko apie kitką...

- Tas Raudonkuodžio lengvas gyvenimas. Jis stuksena,
stuksena, prakala žievę, randa krūvą kirmėlių. Kaipmat jomis
pasisotina. Man daug sunkiau. Skraidau, skraidau, renku žinias,
išnešioju paštą, neturiu laiko kirminėlį praryti. Viską veltui darau.
Verčiau imsiuos daktaro darbo, netarnausiu dykai.

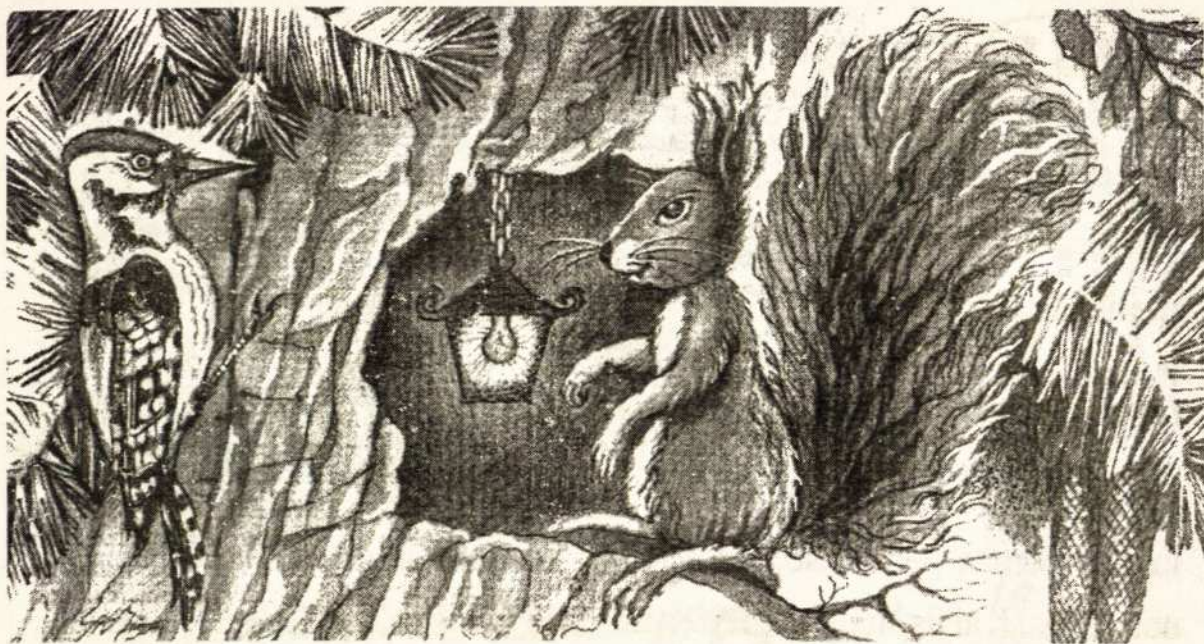
Kėkštas atsiduso, o voveraitė davė jam du riešutus, kad
neplepėtų, jog nieko iš jos negavo. Ir dabar voveraitė prisiminė, kad
kėkštas nori išmėginti daktaro amatą. Su kėkštu ji dažnai bendrauja,
o Raudonkuodis niekada pas ją neužsuka. Gal jis neturi laiko, gal
nuolatos užsiėmęs. Ji nekvies senei eglei genio, geriau pašauks kėkštą.
Tegu jos eglėje pradeda daktaro darbą.

Kaip nutarė, taip ir padarė.

Netrukus ji išgirdo, kaip eglės viršūnėje sučirškė kėkštas.

Valandėlę laukė
tikėdamasi, kad jis užeis
šnektelėti, ir kai nepasirodė,
pati nubėgo prie jo. Op, op,
op šokčiodama voveraitė
pakilo aukštyn.
Vingiuodama uodega

atsitūpė prie kėkšto. Jis kaip tik pasakojo šalia tupinčiam geniui, kad miško pakrasty pasirodė visa kukučių šeimyna. Kai kėkštas pamatė voveraitę, tarė jai:

- Norėjau pas tave užėti, Ilgauodegaite.

- Maniau, kad pas mane neužsuksi, - atsakė voveraitė. - Šiandien ir aš turiu naujieną.

- Tuoj einu.

Kėkštas išskleidė spalvotus sparnus, net su geniū neatsisveikino. Kai voveraitė uždususi atskubėjo prie savo būsto, kėkštas jau laukė jos.

- Pasakok tą naujieną! Man labai įdomu, - paragino kėkštas voveraitę. Valandėlę atsikvėpusi voveraitė pradėjo:

- Kadaisė sakei, kad gerai būtų pamėginus dirbti daktaro darbą. Žinai, tada tik skamba tak, tak, tak - ir po žieve pilna kirmėlių. Belieka jas sulesti.

Kėkštas žado neteko. Jis prisimena, jog kadaisė kalbėjo apie tai, jis viską išplepa. Nelaiko liežuvio už dantų.

Kėkštas meiliai žvilgterėjo į voveraitę.

- Džiaugiuosi, kad neužmiršai. Tai lengvas darbas. Valandėlę pastuksensiu, paskui sulesiu visas kirmėles. Tik kurgi jos?

- Čionai, mano medyje. Matai, kaip jis džiūsta. Eime į vidų, išgirsi girgždėjimą. Voveraitė nusivedė kėkštą į eglę, stabtelėdama prie tų vietų, kur girdėjo graužiant kirmėles.

Tačiau kėkštas nieko negirdėjo.

- Aš prastai girdžiu, - prisipažino jis. - Bet tu parodyk tą vietą ir pradėsiu kalti.

- Čia pradėk. Kai užbaigsi, pakilk aukščiau, paskui dar aukščiau. Aš tau parodysiu tas vietas.

Kėkštas pasigalando snapą - jis buvo matęs, kaip tai daro genys, - ir, nusprendęs, jog šis pakankamai aštrus, ėmėsi neįprasto darbo.

Kalena kėkštas, kalena, bet kažkaip silpnai. Kai kalena Raudonkuodis, visas miškas aidis. Takšt, takšt, takšt... Tačiau žievė lieka, tik šiek tiek paknebinėta. Bet kirmėlės išsigandusios tyli.

Kėkštas kala iš visų jėgų, net galva ūžia, visai nejaučia snapo o skylių žievėje nematyti. Mielai liautusi kalės, bet bijo užsitraukti gėdą... "Dar kartą... du kartus taukštelsiu, atšoks žievė, ir po ja rasiu storų kirmėlių! Na, triokštelės žievė ar netriokštelės?" - pagalvojo kėkštas.

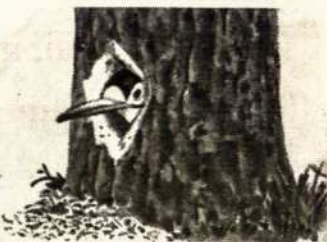
Netriokštelėjo. Niekur neatšoko. O kėkštas jau silpniau kala, nes gali snapą sulaužyti. Ką

daryti? Žaloti snapo kėkštas nenori.

Paskutinį kartą takštelėjo ir, kai žievei nieko nepadarė, liovėsi dirbęs.

- Kažkokia kieta žievė, - pasakė voveraitė nusivylusi.

-Tikrai kieta, kitų medžių minkštesnė, - pritarė kėkštas. - Mano snapas ne toks tvirtas kaip genio. Galiu jį sulaužyti, kaip tada nešiosiu žinias, ką?

- Tada nesiimk gydytojo darbo. Kas gi nešios žinias, jei ne tu? - tarė voveraitė ir tyliai sukikeno. Kėkštas tuoj pat išėjo, net naujienų voveraitei nepapasakojo.

Likusi viena, voveraitė susiruošė eiti į tą pusę, kur gyvena Raudonkuodis genys. Jis kaip tik rengėsi apžiūrėti negaluojančius medžius.

- Ponas daktare, susirgo mano medis, gal jį pagydytumėte, - paprašė voveraitė.

- Jūsų medis? Kuris?

- Sena eglė prie upelio.

- Gerai, skrendu. Jau rengiausi kurią dieną ją apžiūrėti.

Atskridęs prie senos eglės, genys iškart pamatė, kad ji serga. Voveraitei nereikėjo nė aiškinti, kur girdėjo kirmėles. Jis pavaikščiojo po medį ir tuoj suprato, kur griebtis darbo. Stiprus jo taukšt, taukšt, taukšt nuskambėjo per visą mišką. Žievė lakstė į šalis, bet neužmirškime, kad Raudonkuodis kapojo ligotą eglę. O kai pataikė į kirmėles, išrinko jas savo ilgu lipniu liežuvio. Ir kilo vis aukščiau. Pagaliau pasiekė tą vietą kurią bandė priakalti kėkštas.

- O kas gi čia krapštėsi? - paklause Raudonkuodis genys, pastebėjęs pakapotą žievę.

Voveraitė, žinoma, viską jam smulkiai papasakojo. Jai tas nebuvo sunku.

Raudonkuodis tik palingavo galvą ir kapojo toliau. Kai papūtė vėjelis, sena eglė linksmiau sušniokstė. Tarsi skelbdama, kad išgelbėta. Džiaugėsi ir voveraitė Ilgauodegaitė, nes jai nereikėjo ieškoti naujų namų.

GIMTADIENIS. Vaikų kambarys

Violeta PALČINSKAITĖ

Po sapno užuolaidom
Snaudžia šiaurys.
Duris atidaro
Vaikų kambarys.

Vaikų kambary -
Palei tavo galvelę -
Jau uždegė angelas sargas
Žvakele.

Arkliais užkerėtais
Viršūnėm pušų
Atjoja toks keistas
Žmogus pamažu.

Jis mosteli tyliai
Sidabro lazda,
Ir šviečia mėnulio šviesa
Jo kakta.

Pragysta namely
Gėltonos papūgos.
(Pelėdoms jis liepė
Šią naktį neūkaut.)

Proproseniai, dėdės
Ir tetos karietoj
Atvyksta į sapną
Iš seno portreto.

Sugrižta senolė
Padangės taku.
Ji neša pagalvį
Gulbės pūkų.

Ir lekia kaip snaigės
Gulbės pūkai.
Ir sraigės
Išmoksta bėgiot kaip vaikai.

Puošnaus kavinuko
Rudam paveikslėly
Balta piemenaitė
Ir du piemenėliai.

Raliuodami gano
Rudas aveles,
Kurias į nepaprastą
puotą atves.

Meškučiai ir lėlės, ir didelis šuo
Gimtadienio tortą
Laižys lig aušros.

Ir šypso senolė
Pro lekiantį pūką:
Vaikeli, išmok
Dovanoti stebuklą.

Tik laikrodis perspėja:
Tik tik tik tik -
Nakties
Paslapties
Niekada
Ne-sa-kyk...

- Senole, palauki!
Sugrįžki! Pabūk!

...Krenta pagaivis
Gulbės pūkų...

Gimtadienio rytas
Kutena padus.
Ir vaikas
Netrukus iš miego pabus.

Nes angelas sargas,
Užpūtęs žvakele,
Iš mėlyno sapno
Pasaulį jau kelia.

Bet pilnas
Erdvus kambarys
Dovanų.
Ir pasakos rožė -
Tarp vaiko delnų.

SIUVĖJAS

T. Krukova

Vieną vakarą, kai ežiukui buvo taip nuobodu, kad beveik ėjo iš proto, ėmė jis ir susimąstė. Turi tiek adatėlių, kaip niekas kitas. O ką, jei imtų ir atidarytų siuvėjo dirbtuvę ir siūtų miško žvėreliams? Pasitarnautų kaimynams ir pačiam būtų džiaugsmo. Kaip tarė, taip ir padarė. Kitą dieną iškabinėjo ežiukas po visą mišką skelbimą:

Skelbiu visam miškui!

Kam pasauly vargti?

Ar mes blogesni už žmones, jūs netruksit pamatyti.

Ir turiu jums pasakyti, kad nevaikščiosim be kelnų.

Kviečia jus siuvėjas dirbtuvėje savo proskynoj apsilandyti!

Žvėreliai susimąstę kasėsi pakaušius. Juk tai, ko gero, tiesa – nejaugi galima šiais laikais vaikščioti susisukus į kailius kaip žiloje senovėje? Kodėl gi turėtume būti vargingesni už kitus? Turime paragauti šiek tiek kultūros. O

rytą, net saulei nepakilus, proskynoje jau stumdėsi didžiausia minia, visur barniai ir peštynes, be kurių neapsieina nė viena eilė. Kiekvienas norėjo pirmas apsimaui kelnes. Ežiukas išėjo į lauką peržvelgti antplūdžio.

- Tai kas pirmas? - sušuko jis.

- Aš, - į priekį prasibrovė Lokys. Galiūno letenos - kaip kastuvai, nugara - kaip daržovių lysvė. Nenuostabu, kad niekas

nenorėjo su juo pyktis.

Ežiukas apėjo Lokį iš visų pusių, apsilaižė išdžiūvusias lūpeles ir pasakė:

- Ne, Rudasis, tau aš nesiūsiu.

- O kodėl gi ne? - nustebo Lokys.

- Tik pažvelk į save. Susikūprinęs, kreivakojis. Sunaudosiu daugybę medžiagos, o kai pasiūsiu, vis tiek nebus jokios naudos.

Tai išgirdęs Lokys taip susigėdo, kad neišleido nė garso. Juk visą gyvenimą buvo kreivakojis, o niekada apie tai ir nesusimąstė. Nuleido Šleivakojis galvą ir gėdingai spruko.

Į priekį išlindo Vilkas. Ežiukas jį apžiūrėjo, palingavo galva ir tarė:

- Ne, ne, Pilki, tau aš irgi nesiūsiu.

- Kaip tai? Juk aš negimiau kreivakojis, - pranešė Vilkas ir dėl viso pikto ištempė kojas, kad gerai matytųsi.

- Manai, kad čia viskas? Lokys - kreivakojis, bet tu irgi ne gražuolis. Nutrintas kailis, įkritę šonai, letenos styro tiesiai iš nugaros. Su savo figūra geriau neik pas siuvėją, vien miške pasirodyti gėda.

Nespėjus vilkui ištarti nė žodžio, jį jau nustumė Lapė:

- Paskubėk, Pilki, nestabdyk eilės. Ežiukas išmano, ką kalba. O ir kam gi tau kelnės? Tik pajuokai.

Vilkas, paspaudęs uodegą, nubėgo į mišką. Tuo tarpu Lapė jau sukinėjosi prieš siuvėją. Ežiukas primerkė akis ir gerai apžiūrėjo Ilgasnapę.

- Ne, - paskelbė jis. - Tau aš nesiūsiu.

- Kodėl? Kas manyje negerai? - nusistebėjo Lapė.

Visi žvėreliai ištempė ausis ir sužiuro. Juk Lapė - visiems pažįstama apgavikė.

- Ogi štai kas, - pasakė Ežiukas. -

Tavo ilgoji uodega kartais šeriasi. O paskui būna tokia nušiurusi, kad geriau nė nežiūrėti. Tavo kojytės kažkokios lenktos, plonesnės už šakeles. Turėčiau susiūti galybę medžiagos, kad uždengčiau tokią ydą. Ir net jei labai stengčiausi, vargu ar pavyktų.

Staiga ir kiti tai pastebėjo. Tikrai, iš Lapės kojųčių galima nebent smagiai pasijuokti. O ji lyg niekur nieko vaikštinėja sau po mišką!

Lapė greitai spruko tolyn mosuodama uodegą, kad kuo mažiau matytųsi kojytės. O šalia siuvėjo jau stovi Barsukas. Jo kojytės stiprios kaip kelmukai, nieko nepasakysi.

Ežiukas tik suplojo letenėlėmis.

- Barsuk, barsuk, tu atėjai kelnių? Geriau jau pasigėdytumei.

Tavo kojos tokios trumpos, kad reikia labai pasistengti, norint jas pamatyti. Jeigu pasiūčiau tau trumpikes, jas laikytų kelnėmis, bet net jos vilktųsi žeme. Parodyk man bent vieną padorą siuvėją, kuris išdrįstų tau siūti?

Minia smarkiai sumažėjo, o Ežiukas apžiūrinėjo klientus,

spėliodamas, kas gi bus tas pirmasis, kuriam jis siūs. Pamatė Žiurkėną:

- Pilvūze tu, nejaugi su savo pilvu nori nešioti solidų kostiumą?
Už Žiurkėno stovėjo Kurmis.

- O ko gi tu atėjai pas siuvėją? Visą dieną rausi lysves, jau beveik apakai. Siūti tau būtų vien laiko gaišimas.

Ežiukas apsisuko, dairydamasis, ką čia dar pamatavus, bet visi buvo it skradžiai žemę prasmegę.

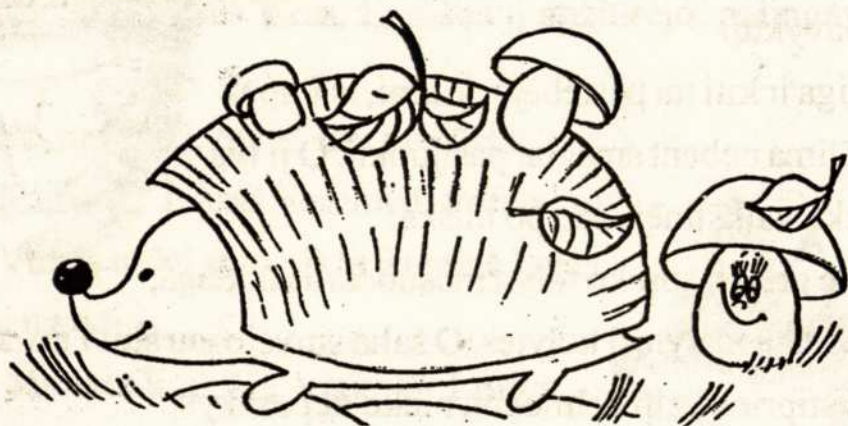
- Kur dingote? Ko pageidautumėte? - suriko Ežiukas, bet niekas jo neklausė, nes niekas nebegrižo.

Ežiukas įsižeidęs piktai mostelėjo letenėle ir įlindo į urvelį.

- Cha cha cha! Mūsų miško žvėreliai kaip tik ir nėra kultūringi. Visi tamsuoliai, netašyti, kelnes mūvėti jiems dar per anksti.

Šitaip iki šių dienų žvėreliai nešioja tik savo kailinėlius. Dar niekam nėra pavykę miške atidaryti siuvėjo dirbtuvės.

Miškų ir sodų gyventojas, obuoliukų, grybų nešiotojas, pelių, gyvačių gaudytojas. Kas? _____

Įmink mįslę

Eina mėsos šmotas,
Vinių prikaliotas.
Daugel adatų jis turi,
O nemoka siūti.
Jį palietus įsidūrė
Piršteliu sesutė.

Viską nuspelvink
ir savo mįslių prigalvok....

Tikėjimo keliu

Lapkričio pabaigoje prasideda ADVENTAS

Ses. Ona Mikailaitė

Adventas yra atėjimas. Advento laiku laukiame Jėzaus atėjimo. Adventas mini ilgus šimtmečius, kada žmonės laukė Dievo žadėto Mesijo. Adventu prasideda nauji bažnyčios metai.

Pranašas Izaijas laukė Mesijo.

Prieš šimtus metų pranašas Izaijas taip kalbėjo žydų tautai: Dievas atsiųs Mesiją. Jo vardas bus Emanuelis, tai reiškia Dievas-su-mumis.

Jonas Krikštytojas laukė Mesijo.

Jonas Krikštytojas gyveno Jėzaus laikais. Jis buvo panašus į senovės pranašą. Jis gyveno dykumoje ir kalbėjo Dievo vardu. Jis sakė žydams ir romėnams:

Tikėkite ir atsiverskite. Darykite gerus darbus. Mesijas yra arti.

Marija laukė Mesijo.

Marija žinojo, kad Mesijas greit ateis. Ji žinojo, kad jo vardas bus Jėzus, tai reiškia "Išgelbėtojas". Marija džiaugėsi, kad ji bus Jėzaus Motina. Ji dėkojo Dievui ir sakė:

"Mano siela garbina
Viešpatį"

Nazaretas

Šeštą mėnesį angelas Gabrielius buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos miestą, kuris vadinosi Nazaretas, pas mergelę, sužadėtą su vyru, vardu Juozapas, iš Dovydo namų; mergelės vardas buvo Marija.

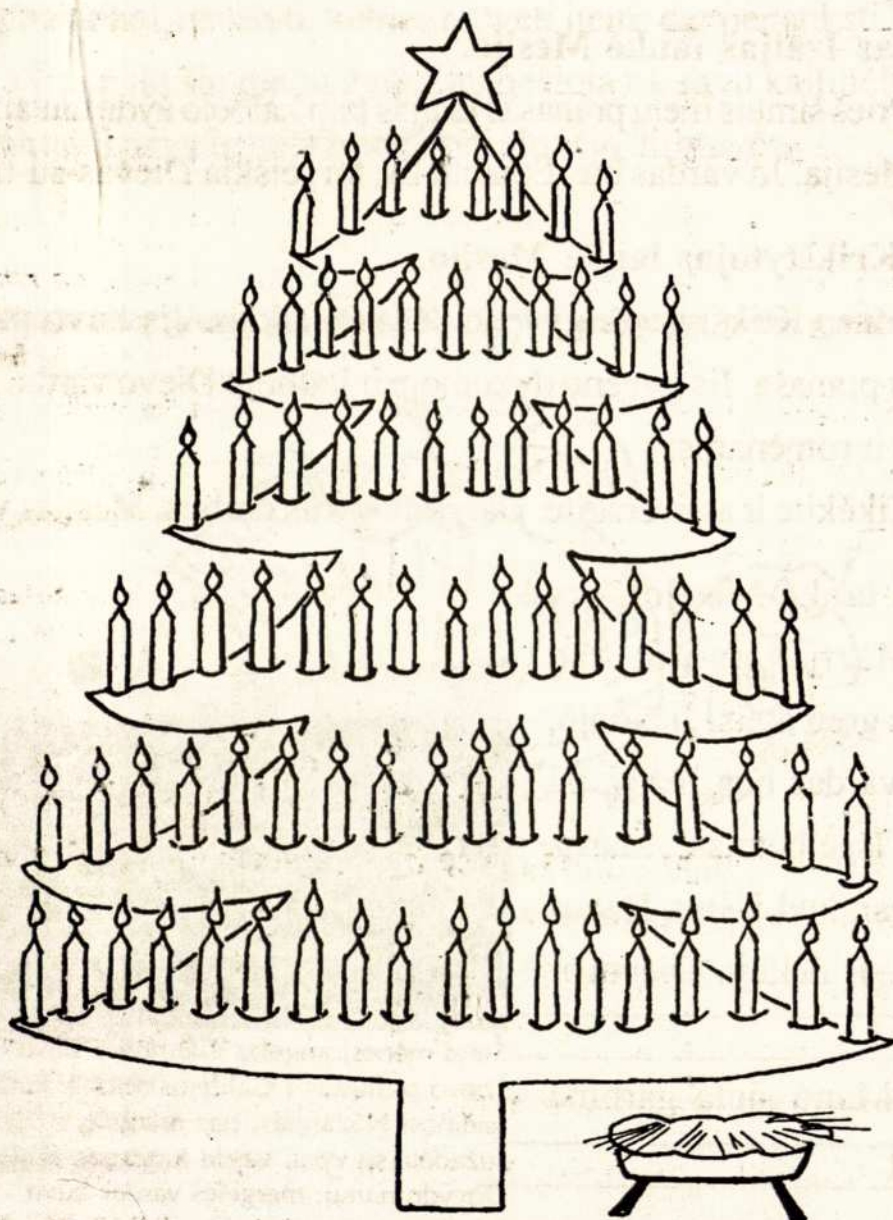
(Lk 19, 26 - 27)

Mes laukiame Jėzaus gimimo.

Advento laiku su džiaugsmu laukiame Jėzaus gimimo šventės. Norime pasiruošti Jėzaus gimtadieniui. Norime Jėzui parodyti, kad jį mylim. Jėzus nori, kad darytumėm gerus darbus, nes tada žemėje bus daugiau meilės ir taikos.

Advento metu kasdien kam nors padaryk meilės darbą. Padėk mamai ar tėveliui namuose. Mokykloje būk geras draugas. Padaryk ką nors gero vaikui, kurio nemėgsti.

Už kiekvieną gerą darbą kasdien nuspelvink po vieną žvakutę. Ar galėsi visas nuspelvinti iki Kalėdų?

KAIP TOTORIAI ATŠIRADO LIETUVOJE

VLADAS VIJEIKIS, "TĖVIŠKĖLĖ", 1956 M.

Buvo tai daugiau, kaip prieš 500 metų, kada Lietuvą, valdė Vytautas Didysis. Plačios buvo tada mūsų tėvynės žemės - nuo Juodosios iki Baltijos jūros nebaisūs jai kaimynai: nei lenkai, nei rusai, nei kryžiuočiai. Tik totorių klajūnų gaujos iš pietų tyrumų įsiverždavo kartais į Lietuvos žemes. Dienomis jie slapstėsi pakrūmiais, naktimis jojo prie žmonių sodybų, degindavo trobesius, plėšė žmonių turtą grobė jų gyvulius, ir juos pačius varė į nelaisvę.

Tamsus rudens vakaras. Mažoje trobelėje prie miško neramu. Tėvas išjojęs su didžiuoju kunigaikščiu į karą motina seniai mirusi, namie paliko tolima giminaitė Miglė su dviem vaikais, Vyteniu ir maža Danute. Prieš valandėlę kaimynai atbėgo perspėti, kad matė netoliese besislapstančius totorius, - reikia kuo greičiausiai slėptis į mišką. Atėjūnai

Kiek legendų, padavimų
Mūs senoliai vis dar žino.
Buvo tai labai seniai,
Kai gyveno milžinai,
Laumės gelsvą kasą pynė
Iš tautosakos lobyno.

Senolis girdėjo - jūs
irgi paklauskite ir
kitiems pasakykite ko
liaudies išmintis moko.

PATARLĖS ir PRIEŽODŽIAI

*Nėra padėties be
išeities.*

*Kas pasiklausia, tas
neklysta.*

*Jei veja, tai bėk, jei
muša, tai rėk.*

*Kad katės lotų, šunų
nereiktų.*

*Du zuikius vysi - nei
vieno nepagausi.*

*Sviestu košės
nepagadinsi*

buvo labai drąsūs, bet amžinųjų tankių Lietuvos girių nepaprastai bijojo ir vengė į jas žengti.

Į vežimą jau visas turtas sukrautas, Miglė kinko bėriuką, Vytenis riša žalmargę prie ratų ir atvaro veršiuką. Netrukus visa paruošta, ir kiek galėdami tyliau ir skubiai visi iškeliauja. Miglė arkliu vedina, vaikai paskui vežimą, sekdami.

Niūru, tamsu senoje girioje.

Šimtamečiai ažuolai tiesia savo plačias šakas, aukštos pušys stiebiasi į padanges, apačioje tankūs krūmai susiraizgę, pūvantieji išvirtę medžiai, skruzdėlynai, kaip kalnai, išvartų šaknys, kaip baidyklės. Tylu, tylu visur, tik girgžda, čirška netepti ratai, tik pakyla kur pabudę įvairūs gyviai, ir paukščiai pabaidyti skrenda į miško tankumyną. Sunku patamsyje laikytis siauro keliuko. Staiga pasigirdo maurojimas, kaip tolimas griausmas.

- Kas čia? - paklausė Danutė. - Bijau!

- Nebijok, mažyte, tai stumbrai kažkur toliese bliana. Jie gali mus dar apginti. Mano tėvas pasakojo, kad kartą, kai mūsų kraštą užpuolė totoriai, tai visi stumbrai išėjo iš Baltvyžių girios ir savo maurojimu atbaidė priešus.

Kurį laiką mūsų bėgliai slinko patylomis į miško gilumą. Štai jau prasideda erdvesnė vieta, gerai žinomos miško pievos, lengviau bus važiuoti iki saugios vietos, kuri jau visai netoli.

- Migle, Migle, mūsų veršio nebėra. Bus kur paklydęs! - staiga nusiminęs sušuko Vytenis.

- Kaip gi jūs, vaikai, neprižiūrėjot? Palikit čia prie arklio, aš eisiu paieškoti.

Vytenis suėmė vadžias, prie jo prisiglaudė Danutė. Taip baisu tamsiame miške vieniems. Staiga bėriukas pašoko į šoną ir, kaip pašėlęs pasileido bėgti su visu vežimu, ištraukęs vadžias iš berniuko rankų. Išsigandę vaikai pamatė už keliolikos žingsnių du mažus žiburėlius.

- Tai vilkas! - pirmas suprato Vytenis ir suspaudęs Danutės rankutę sušnabždėjo jai į ausį:

- Bėkim namo, ten pasislėpsim nuo vilko!

“Kad tik Danutę išgelbėčiau, kad tik ją į saugią vietą pargabenčiau”, galvojo sau tyliai Vytenis.

Patamsyje, suklupdami prie kiekvieno kelmo, nusidrasę veidus ir rankas, vaikai leidosi bėgti keleliu į namų pusę. Štai jau baigiasi miškas, štai tik laukelis - ir jau jų sena, apleista trobelė. Vargais negalais vaikai atsisklendė duris, surado kertėje krūvą avies kailių ir nuvargę sukniubo ant jų. Ir tik klausosi, ar Miglė neateina, ar neužpuls baisieji totoriai.

Vaikams taip neramu buvo pagalvojus, kas pasidarė miške su Migle, su jų gyvulėliais. Vytenis buvo pasiryžęs eiti vėl į mišką, bet kaip gi paliksi vieną Danutę? Tylu, tylu aplinkui. Išvargę vaikai buvo beužmiega, kai staiga lauke pasigirdo atsargūs žingsniai... atsidarė

Vytautas Didysis Lietuvos
Kunigaikštis

durys, čirkšt, čirkšt, sudavė kas į títnągą. Sužibo šviesa, ir vaikai pamatė baisų geltoną veidą skersom akim ir blizgantį peilį atkištą... Tai buvo totorius. Žibindamas sau kerpe, jis norėjo įsitikinti, ar troba tikrai tuščia. Prislinkęs prie kertės, kur buvo pasislėpę vaikai; jis paspyrė kailius su koja ir atidengė Danutės rankutę. Tuoju sugriebęs stipriai trumpą savo durtuvą, numetė į šalį visus kailius ir... pamatė vaikus. Vyteniui ir Danutei net širdys iš baimės apmirė. Nei bėgti, nei rėkti negalėdami, jie žvelgė plačiomis

akimis į neprašytą svečią. Bet šis, pamatęs, kad troboje daugiau nieko nėra, sustojo, užžibino skalą ir, gerai apšvietęs nusigandusius veidelius, atsitūpė prie jų ir plačiai nusišypsojo. Kažką jis savo nesuprantama kalba sugargaliavo, pagaliau ištiesė ranką, paglostė Danutę, ir vis kartojo kažkokius keistus garsus, liūdnai galva linguodamas. Ilgai jis taip bandė pasiaiškinti, mušė sau delnu į krūtinę ir vis vieną žodį "Tuhan" kartojo. Vaikai suprato, kad jis yra vardu Tuhanas ir kad - jis jiems nieko blogo nenori padaryti. Netrukus jis ėmė sau rankomis pilvą glostyti ir rodyti, kad jis labai valgyti nori. Vytenis atsikėlęs nuėmė iš lentynos pamirštą duonos kampelį ir padavė totoriui. Tasai pačiupo jį ir godžiai ėmė kramtyti vis kažką meiliai Danutei šnibždėdamas. Vaikai visai apsiramino ir su dideliu susidomėjimu žiūrėjo į keistą žmogų geltonu veidu, skysta barzda ir skersomis akimis.

Ir tikrai, vargšas Tuhanas, pamatęs Danutę, prisiminė namie palikęs to pat amžiaus savo dukrytę. Nors ne tokia ji buvo balta, nors jos akys buvo juodos ir plaukai tamsūs, bet ir ji taip pat meiliai ir baimingai žiūrėjo.

Jis ją paliko ten tolimoje, svetimoje šalyje, tokią mažytę ir sušalusią... Neišpasakytas ilgesys pagavo totorių, ilgesys savo židinio, savo šeimos... Ne, jis šitiems svetimiems vaikams nieko blogo nepadarys!

Bet kas tai? Dunda žemė, štai jau kieme žvengia žirgai, girdėti šauksmai.

- Vyrai, čia sustokit, čia mano namai. - Pasigirdo vaikų tėvo, narsaus Zubrio balsas.

Nespėjo Tuhanas pasislėpti, nespėjo pasprukti, kai jau atsidarė durys ir ant slenksčio sustojo šeimininkas, ir lietuviai kariai žibintu apšvietė trobos vidų.

- O kas čia? - suriko, pastebėjęs kertėje susirietusį nelaimingą, visą drebantį mongolą. Bematant penki vyrai jį užklupo ir tvirtai surišo. Vytenis šoko prie tėvo, džiaugsmingai su juo sveikinosi, pasakojo, kas ir kaip čia nutiko. Visu savo drąsumu apsiginklavęs, jis puolė užtarti savo naują pažįstamą ir svečią:

- Nemuškit totoriaus! Jis mums nieko, nieko blogo nepadarė! Paleiskit jį!

Jam rodėsi, kad net jo širdis iššoks iš krūtinės, - taip ji buvo pilna pasiryžimo atiduoti gyvybę už nekaltą žmogų. Karžygiškumo.

Vytautas senoje graviūroje

jausmas buvo juo stipresnis, kad jis turėjo ginti svetimą, ginti priešą prieš savo tėvą ir savo gerbiamo kunigaikščio karius.

Susijaudino Zubrys ir jo palydovai.

- Na, gerai, - atsiliepė Zubrys. - Mes jį visų pirma nugabensim pas didįjį kunigaikštį. Geriau ir jūs vaikai su mano vyrais keliaukit į kunigaikščio

stovyklą, nes aš čia negaliu pasilikti ir jūsų vienų nepaliksiu. O aš pats josiu į mišką Miglės suieškoti ir nuraminti.

- Ar kunigaikštis pats čia netoli yra? - suspausta gerkle paklausė Vytenis. Jis taip svajojo pamatyti jį, Vytautą kunigaikštį! Jis buvo girdėjęs kaimo vyrus kalbant, kad kunigaikštis traukia su savo kariuomene į žygį prieš rusus, buvo girdėjęs, kad jis yra kažkur netoli. Bet kad jis galėtų būti kur čia pat, arti jų trobos - to jis niekad nebuvo svajojęs.

“Aš pats kalbėsiu su kunigaikščiu, aš viską jam išpasakosiu ir apginsiu Tuhaną!” - taip svajojo Vytenis, - ir galva jam svaigo iš džiaugsmo, kad jis tuoj gaus pamatyti kunigaikštį Vytautą.

Tuo tarpu vyrai pasiruošė kelionei. Užkėlė ant arklio surištą totorių, vienas paėmė Danutę, kitas Vytenį ant savo žirgo ir skubiai išjojo iš kiemo. Zubrys puolė į mišką Miglės ieškoti. Jam vienam tebuvo žinomi slapti takai ir keliukai prie jų saugios vietos.

Kariai su vaikais jojo koki pusvalandį iki mažo pušynėlio, kur keliose vietose žibėjo ugnis. Tai buvo kariuomenės stovykla. Gurguolės sudarė ratą, o viduje, didelėje aikštėje buvo palapinės, degė laužai.

Kariai sau vakarieniavo, šūkavo, šen bei ten bėgiojo. Mūsų keleiviai, prijoję, nušoko nuo arklių, pririšo juos prie medžių ir, paėmę vaikus ir totorių, nuvedė juos prie žmonių būrelio.

- Kunigaikštis dabar tardo apylinkėje sugautuosius totorius - paaiškino kažin koks senas karžygys. - Teks palaukti.

Vaikai drauge su kareiviais, savo palydovais, prasistūmė pro žmonių būrį ir pamatė prie laužo, kiek iškilioje vietoje, besėdintį senyvą vyrą - nedidelio ūgio, be barzdos, rimtu ir rūsčiu veidu. Tai buvo didysis kunigaikštis Vytautas. Prieš jį buvo būrys totorių, kurie, puldami prie jo kojų, šaukė ir aimanavo, prašydami pasigailėti.

- O ko jūs veržiatės taip giliai į mano žemes žmonių plėšti ir žudyti? – tarė kunigaikštis.

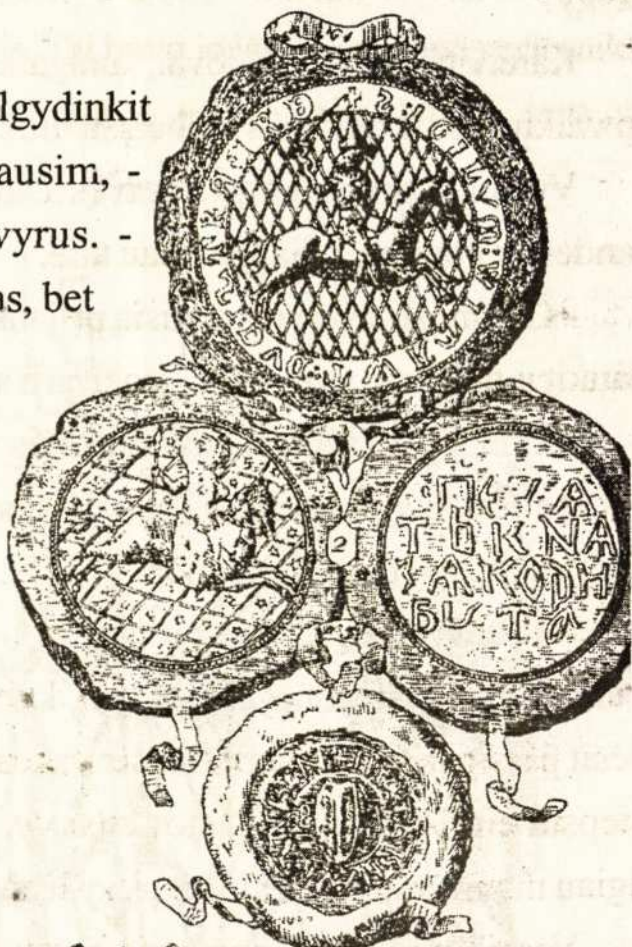
- Badas ir vargas mus verčia tai daryti, - atsakė belaisviai.

- Tai sočiai juos pavalgydinkit ir prigirdykit! Paskui nubausim, - kreipėsi Vytautas į savo vyrus. - Tegul žino, kad esu vaišingas, bet drauge ir teisingas.

Kunigaikštis ranka davė ženklą, ir kareiviai ėmė varyti į šalį totorių gaują, norėdami prie jos priskirti ir Tuhaną. Bet čia Vytenis pribėgo prie valdovo ir, puldamas jam į kojas, drebančiu balsu sušuko:

- Šviesiausias kunigaikšti, pirma išklausk mūsų!

Vytautas tik dabar

Antspaudai Vytauto, Jogailos, Sigismundo, ir Kazimiero
Antspaudai Vytauto, Jogailos, Sigismundo, ir Kazimiero

Lietuvos valdovų antspaudai

vaikus pastebėjo. Nustebęs atsisuko į jų pusę ir pažvelgė stačiai į Vytenį savo mėlynomis, giliomis, perveriančiomis akimis. Jo žvilgsnis sustojo ties maža Danute, bailiai prisiglaudusia prie broliuko, bet taip pat, visą savo drąsą sukaupusia ir prisiartinusia prie kunigaikščio. Bematant pasikeitė Vytauto veidas. Rūsčios akys prašvito, lyg suspinduliavo, raukšlės išsilygino, ir siauros, suspaustos lūpos nusišypsojo. Vaikai pajuto, kad didysis valdovas yra geras ir švelnus. Vytenis, kaip į saulę žiūrėdamas į kunigaikščio veidą, pratarė:

- Nebausk, kunigaikšti, totorių, nebausk Tuhano! Jis nieko mums blogo nepadarė, ir tik yra nelaimingas, alkanas. Gal jo šeima, jo vaikai kur nors toli vieni paliko...

- Bet iš kur tu jį pažįsti, mano vaike? Ir kaip tu čia atsiradai, mažas karžygy?

Kareiviai, vaikų palydovai, kunigaikščiui visa išdėstė ir papasakojo, kaip vaikiukas veržėsi pats kalbėti su didžiuoju kunigaikščiu.

Vytautas pritraukė prie savęs Danutę, paglostė jos galvelę ir, valandėlę pamastęs, tyliai pats sau tarė:

- Gerumu ir žvėrį pikčiausią prijaukinsi. O totoriai juk žmonės... Pašaukit man dar jų vyresnįjį, - įsakė arti stovinčiam kariui.

Skubiai prisiartino senas, aukštas Azijos gyventojas, baimingai pažvelgė į Lietuvos valdovą ir puolė žemėn prie jo kojų, manydamas, kad jau atėjo jam mirties valanda.

- Klausyk, ką aš tau pasakysiu, - prabilo Vytautas: - aš jums duosiu kur prie Nemuno žemės, ten, kur jos jau yra gavę kiti totoriai. Galėsit parsigabenti savo žmonas ir vaikus ir ramiai čia gyventi. Bet kai aš liepsiu eiti į karą, turėsit stoti visi vyrai, kaip vienas. Ar nebeplėšit daugiau mano žmonių, jei jums gyvybę dovanosiu?

Vos tikėdamas savo ausimis, pasikėlė mongolas ir, ištiesęs rankas į dangų, iškilmingai tarė:

- Būsim ištikimiausi tavo tarnai, tavo tarnų tarnai, tavo šunys

paklusnūs. Tu esi mūsų gyvybės ir mirties valdovas. Būki palaimintas, kunigaikšti!

Vytenis, sužavėtas, susijaudinęs, sušuko:

- Leisk ir man prie tavęs gyventi, didysis kunigaikšti! Aš irgi noriu tavo tarnas būti, visą gyvenimą tau tarnauti!

- Na, vyruti, neskubėk, - tyliai nusišypsojęs tarė Vytautas. - Tu turi dar didelę pareigą savo tėvui padėti ir sesutę užauginti. Kai pats užaugs, galėsi ir pas mane tarnauti. Tačiau geriausiai man tās tarnauja, kas savo tiesioginę pareigą atlieka. Ar mano kariuomenėje, ar tolimame karo lauke, ar savo ūkyje, - visur lietuviai man gali tarnauti, jeigu jis gerai ir teisingai gyvena. Ar supratai mane?

- Supratau, kunigaikšti. Aš tau visad ištikimai tarnausiu, visur ir visuomet savo pareigas atlikdamas, - rimtai ir aiškiai, visas liepsnodamas, pasakė Vytenis. Tai buvo jo iškilmingiausia priesaika.

- Ir aš tau ištikimai tarnausiu, - pakartojo Danutė, taip pat rimtai žiūrėdama į Lietuvos valdovą...

KRENTA LAPAI

TU TIKRIAUSIAI JAU ŽINAI, KAD ANT AŽUOLO AUGA VIENOKIE LAPELIAI, ANT KLEVO – KITOKIE IR T. T. GAL PAŽISTI ČIA NUPIEŠTUS LAPELIUS? SUSKAIČIUOK, NUO KELIŲ RŪŠIŲ MEDŽIŲ JIE NUKRITO.

O PASKUI SUSIRASK GRAŽIAUSIAS SPALVELES IR NUSPALVINK LAPELIUS!

Iš mūsų kūrybos

2002-2003 mokslo metų rašinių
konkursų premijuoti rašiniai

Neprašyta viešnia

Vieną gražų vasaros rytą kai aš buvau Suvakijoje ir lankiausi pas savo Tėvukus Baganskuose, aš pamaitinau savo šuniuką Žaibą ir nutariau paragauti medų, kuris stovėjo ant palangės. Kai aš pradėjau valgyti medų, širšė įkrito į medų. Ji tuoj pradėjo skęsti meduje. Ji pradėjo baisiai zvimbti "bzzzbzzbzz".

Tas garsas buvo širšės prašymas pagalbos. Aš išėmiau širšę su šaukštu ir padėjau ją ant palangės. Ji buvo geltona, juoda ir aplipusi medum. Ji judėjo labai pamažu ir piktai burzgė. Tada ji išskrido pro langą.

Aš buvau laimingas, kad ta neprašyta viešnia manęs neigėlė.

Almantas Palubinskas, 3 kl.

Karaliaus Mindaugo mokykla, Baltimore

Nemandagus berniukas

Labas, mano vardas Viktorija. Esu širšė. Aš nenešu medaus, bet labai labai mėgstu saldumynus. Mano

draugas Petriukas taip pat yra smaližius. Močiutė iš turgaus jam parnešė skanaus, geltono medaus. Mes esame geri draugai todėl tikėjau ir aš lyžtelėti to saldaus medučio. Deja, berniukas mane vijo su šaukštu laukan ir net langą užtrenkė. Oi, kaip man buvo liūdna ir skaudu! Aš gi nebūčiau suvalgiusi pilno stiklainio. Va tau ir draugas...

*Dovilė Malinauskaitė, 3 kl.
Atgimimo mokykla, New Britain, CT*

Širšė ir medus

Širšės vaikai neturėjo ką valgyti. Tai širšė greitai nuskrido į mišką ieškoti medaus, nes jis vaikų mėgstamiausias maistas. Širšė nerado medaus. Jinai pas bitę į namus nuskrido ir paprašė bitės medaus, bet bitė neturėjo, nes jinai visą medų atidavė berniukui.

Širšė labai greitai nuskrido pas berniuką, nes norėjo kuo greičiau savo vaikams maistą atnešti. Berniukas stovėjo prie lango ir valgė medų. Širšė jo paprašė gražiai medaus. Ir taip kiekvieną dieną prašė berniuko medaus. Vieną dieną berniukas daugiau neturėjo medaus, nes širšė visą sunaudojo.

Širšė greit nuskrido į mišką ir vėl paprašė bitės medaus. Bitė turėjo daug medaus, nes jinai pririnko medaus iš gėlių žiedelių. Širšė pasiėmė daug, daug medaus ir laimingai nuskrido namo. Bitei širšė nusibodo. Bitei išmokino širšę rinkti medų. Dabar širšė pati renka medų. Širšės vaikai dabar visada turi ką valgyti ir širšė daugiau neturi kitų prašyti pagalbos.

*Kamilė Kevličiūtė
Čikagos liet. mokykla*

Nemandagus berniukas

Vieną saulėtą vasaros dieną Mantas žiūrėjo per langą laižydamas medų. Lauke vaikai žaidė futbolą. Mantas irgi norėjo žaisti ir išėjo į lauką. Medus taip ir liko stovėti ant palangės.

Vakare parėjęs namo Mantas pamatė šimtą bičių sukančių ratus apie jo medų. "Tai gerai", pagalvojo Mantas, "Pasidarysiu namuose avilį." Staiga į kambarį įėjo Eglė, Manto sesutė, pakviesti Mantą eiti valgyti. Pamačiusi bites, pradėjo cypti. Atbėgo tėvai ir išvarė visas bites. Taip Manto svajonė ir neišsipildė, o jis taip norėjo turėti avilį.

*Monika Lasiukevičiūtė, 3 kl.
Šv. Kazimiero mokykla, Los Angeles*

Neprašyta viešnia

Petras buvo močiutės namuose ir buvo labai anksti iš ryto. "Petai, norėtum medaus?" - paklausė močiutė. Petras nušoko nuo sofos pamiršęs, kad jis pavargęs. "Ar aš norėčiau? Taip, tikrai norėčiau!" - šaukė Petras. Močiutė nusijuokė. Petras įbėgo į virtuvę ir gavo šaukštą ir sausainį, kad valgyti su medum.

Petras atsisėdo prie lango ir pradėjo valgyti.

Bzzz. Bzzz. Petras pašoko ir pagriebė medų. Tik tada močiutė atėjo. “Močiute, ar tu pakviete šitą širšę”? Močiutė nusijuokė ir sakė “Ne”.

Petras nuėjo valgyti prie stalo. “Ta širšė labai nemandagi”, sakė Petras. Kai jis baigė valgyti, jo veidas buvo nešvarus.

*Vilija Aleksaitė 3 kl.
Maironio mokykla, Lemont*

Nemandagus berniukas

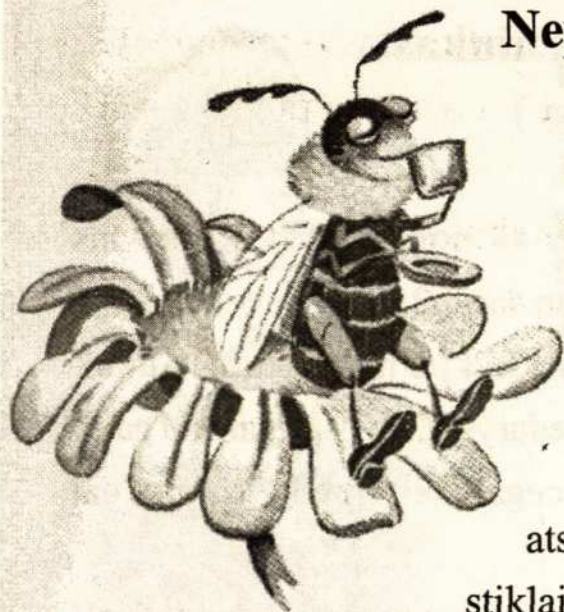
Vieną gražią vasaros dieną aš skraidžiau kieme ir mačiau gėlytes. Pamačiau mažą berniuką, kuris bandė paimti mano suneštą medų. Aš buvau labai nepatenkinta ir bandžiau berniukui įgelti į bambą. Buvo sunku, nes jis bandė pabėgti nuo manęs. Aš pagaliau jam įgėliau.

Berniukas atidarė duris ir įbėgo į namus. Aš jį sekiau ir greitai įskridau. Berniukas nematė manęs, bet aš mačiau, kur jis padėjo medų. Aš vėl bandžiau berniukui įgelti į bambą.

Kaip tik tuo metu berniuko mama įėjo į namus. Jo mama mane pamatė ir pradėjo rėkti! Ji bandė mane užmušti! Tada aš labai greitai priskridau prie berniuko ir įgėliau jam į nosį. Jis pradėjo verkti.

Tada aš išskridau ir vėl ėmiau skraidyti kieme.

*Austė Rimkutė 3 kl.
Karaliaus Mindaugo mokykla, Baltimore*

Neprašyta viešnia

Berniukas buvo lauke. Jis labai mėgo valgyti medų. Jis atidarė medaus stiklainį ir su šaukšteliu pradėjo valgyti medų. Tada atskrido širšė. Jis išsigando. Širšė įlindo į stiklainį. Berniukas pradėjo šaukti ir į pagalbą atskubėjo mama. Ji išvijo širšę, uždarė stiklainį ir širšė nuskrido. Berniukas grįžo į kambarį ir smaližiavo medumi.

Matas Empakeris 3 kl.

Šv. Kazimiero mokykla, Los Angeles

Neprašyta viešnia

Kartą gyveno širšė. Ji buvo tinginė. Vieną dieną ji iškrido į Tomo namus. Tomas valgė baronką su medum. Širšė pagriebė medų ir nuskrido į avilį. Ji savo draugėms pasakojo kiek daug dirbo. Staiga širšės išgirdo Tomo balsą: "Vagie, gražink medų!" Širšė buvo nubausta. O Tomas išmoko nepasitikėti širšė – ypač kai valgai medų.

Kovas Polikaitis 2 kl.

Maironio mokykla, Lemont

Nemandagus berniukas

(Širšės pasaka)

Šiandien yra kovo 8-ta diena ir aš noriu medaus, bet tas nemandagus berniukas man neleis. Ką man daryti? Jis uždarė langą ir jo neatidarys. Aš žinau!! Aš įlįsiu pro duris!! Bet jis mane muša. Au-au-au!! Tas labai skaudėjo! Aš taip daugiau nedarysiu. Kaip aš galėsiu gauti to medaus? Aš negaliu eiti pro duris. Aš negaliu eiti pro langą. Bet gal galiu įskristi pro atidarytą langą viršuje.

Gera, aš jau įskridau į vidų ir niekas manęs nemato. Ten medus!! Ten medus!! Žiūrėk, berniukas pasitraukė nuo medaus!! Jau paragavau tą medų. M-m-m, kaip skanu ir visas medus tik man!!

Bet dabar berniukas grįžta. Jis atrodo piktas!! Man reikia lėkti iš čia. Ai-ai, jis mane pagavo!! Dabar jis mane uždarė stiklinėje. Aš niekada nebebandysiu medaus!!!!

Audra Siliūnaitė 3 kl.

Maironio mokykla, Lemont

Senelė turi tris labai keistas vištas. Pabandyk jas surasti pasislėpusias tarp kitų vištų.

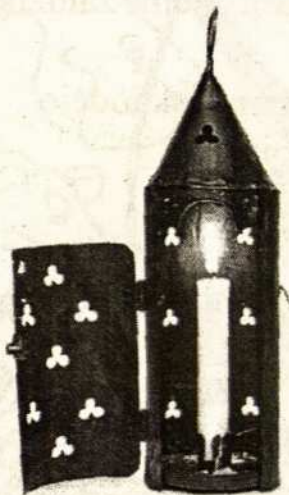
Daug pasaulio įdomybių
Nori sužinot vaikai,
Jas visas Žiniukas žino
Ir užrašo tau tiksliai.
Nori būti Žiniuku,
Tai skaityki iš pradžių...

AR ŽINAI?

Yra žmonių, kuriems patinka vorai ir voratinkliai - kruopščiai nunerti mažo padarėlio namai. Voras neva pranašauja laišką, žinią, naujieną, neša laimę į namus...

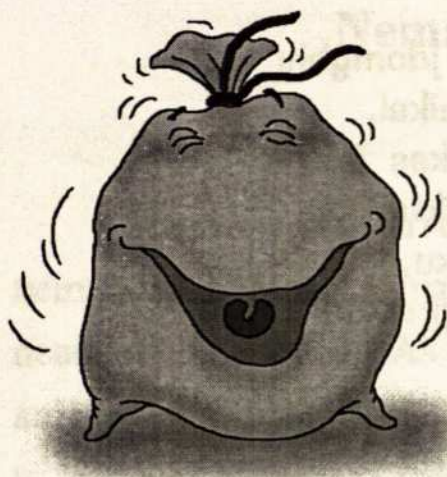
Tačiau yra ir tokių žmonių, kurie pamatę vorą lekia taip, tarsi kambaryje dantimis kalentų piktas vilkas. Tokiems anglų mokslininkai sukūrė kompiuterinę programą. Ne, ji neišvaiko ir nesunaikina vorų. Kompiuterio ekrane jautrusis žmogus ilgai stebi netikrus voruokus. Taip po truputį prie jų įpranta.

Karaliams skirtos vietos visada karališkos, keliančios pavydą paprastiems žmonėms. O pavydėti nėra ko. 1770 metais Varšuvos teatro sietynas nukrito tiesiai ant karaliaus Stanislovo Augusto.

Kas atsitiko? Ogi nieko. Karališki kaulai atlaikė, ir vaidinimas vyko toliau.

Juokų maišelis

Buvo maišelis pilnas juokų
Išbiro, išlakstė – po vieną, po du.
Pasislėpė jie po "Eglutės" šakelėm,
Bus linksma skaityti vaikams ir tėveliams.

Aušrelė su Sauliuku gėrėsi
akvariumo žuvytėmis.

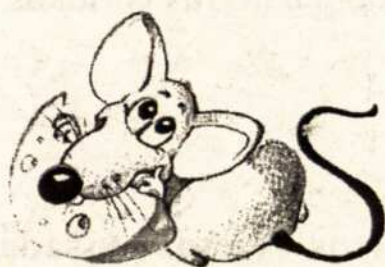
- Kodėl jos visada tyli? – klausia
Aušrelė.

- Kodėl tyli? – susimąsto ir
Sauliukas. – Matyt bijo išsižioti,
kad vandens į burną nepribėgtų.

- Tėti, kodėl gandrai žiemą
išskrenda į pietus?

- Todėl, kad ten yra varlių.

- O kada jos ten spėja nuskristi?

Mokytojas:

- Sakyk, Jonai, kodėl tavo
rašinys apie šunis žodis žodin
sutampa su Petro rašiniu?

Jonas:

- Tikriausiai mes rašėme apie tą
patį šunį.

- Audriuk, kodėl tu vakar
nebuvai mokykloje? – klausia
mokytoja.

- Man skaudėjo galvą.

- Betgi tave mate kieme žaidžiant
futbolą.

- Na ir kas. Man gi skaudėjo
galvą, o ne kojas.

Mantas ligoninėje aplankė
sergančią mokytoją. Kitą dieną į
bendraklasių klausimus jis
atsakė:

- Padėtis beviltiška: ji sveiksta ir
pirmadienį ateis.

Surask 10 skirtumų,
suskaičiuok gyvūnus
ir nuspalvink

Gretos Rainytės, 2 sk. piešinys, Maironio Lituaništinė mokykla, Lemont IL.

EGLUTĖ
8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL. 60465, USA
Tel. 708-430-1911